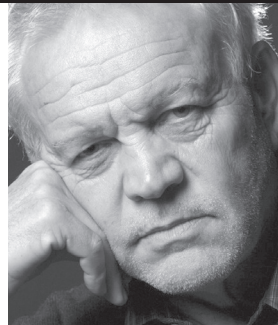

Kristijan Muck

Našli so rablja

za goro in morjem
žareča obala
bel človek
dekle ali mož
črn bor
šepeta
sanja
do golega nor

grd pes
gre čez brv
to je prizor
ki ga nihče
ni še uzrl
le jaz
ki sem
pasji obraz

obstaja dvoboj
med gradnjo konstrukcije in organizmom
ker sem sekundant
prepovedujem orodja
ki niso delec in val
temna snov ali kvant
saj vsa ostala so
orožje zlodja

krivda se plazi
za stricem
grehom
za srajco ga vleče
trga jo
kesa se
da ni pogoltnila vsega
kar v žilah neba teče

pod rjuho kos mesa
je naprava
za izdelovanje sanj
ko pride noč
se zgane
v možgane
si zatakne kost
zgodbo lobanj

potovanja
so pozabljena veččina
drugega življenja in svetá
smeri kristalne
v lobanjo izlita
čša vina
umetnost drgetanja
in solzá

zaprl sem se
v temno skrinjo
pravijo da v kraljestvo črnine
pa se je pokazalo
da se tu skrivata srebro in škrlat
zelene razpoke
likovni razvrat
ki ne mine

nad konjsko ritjo
raste rep
njegove niti
spete v lok
violini odkrhnejo
miloben stok
ki traja v srcu
ranjen sklep

golob se naseli
v grudi
pozoblje vse
kar tam vidi
prebavlja gruleč
in se čudi
da je svet lep
in ljudje tudi

če je klavir
res črn
se v njem
skriva
konjev skok
za rep privlečen
vame slečen
božji drob

ni potreben sveder
da bi razmotril
kaj je
med levim in desnim sencem
saj tam ni drugega
kot radost
ker srce visi na osi
neizmernih bremen

oko se skotali
v lobanjo
blodi v nji
išče pot nazaj
in vidi nad sabo lino
ki niha sem in tja
in gor in dol
pot v praznino

nastavi lestev
spleza nazaj gor
gleda s temnim obrazom
skozi modro lino
in se čudi
kako je možno da mu je uspelo
skozi nebo
zapustiti bedasto zlo

ko prideš
od onkraj
lepo pozdraviš
bog daj
tu pa vprašajo
če bog od nekdej
a rečem ne
tam je le zdaj

nič ne bi smelo biti
razen neznosnega
sovraštva do jaza
v meni ali v množici
in do besed ali števil
ki niso nič
drugega kot žrelo
nakaza

ljubiti misel
je izvirni greh
v temi zakopan
pogrebnik
organist na veji
brez smisla
za humor
objekt za smeh

uspelo mu je
ujel in zgrabil
je v pest
radost
jo stisnil
k licu
a se je to veselje razletelo
v milijarde zvezd

nekakšna smrt
se hoče polastiti
davi
stiska možgane in srce
udje
so včasih štrclji
a kdo ve kdo
se vselej znova upre

grob je brez pomena
edini smisel ima
če je začetek rova
vijugasta pot
neznano kam
morda tja
kjer svet obstaja
z očmi drugega

svet je neizmerno raven
le oko je okroglo
ta čudež
spreminja ničlo in enico
v soj vseh možnih
oblik in sil
neštetokrat pa tudi
v pojav neznosno mil

v elektronskem oblaku
zlat prestol
na njem sedi
prisluškovalski prijatelj
trpi kot hudič
za vse grehe
ki jih izve v milini pogovorov
in so več kot nič

revolucionar je kirurg
predan pripravljenosti
da tudi nad njim
vsak hip opravi svoj posel
božja dekla smrt
švistne kosa
brizgne kri
skozi predor skoči nebni krt

saj vem
da strel skozi sencè
pomeni željo
da bi v isti smeri
segal skozi glavo drog
in bi okoli njega
se zavrtel akrobat
neštetokrat

ni bilo samomora
le prekladanje v postelji
uro za uro v iskanju
uganke o arhitekturi
vseh barv
napadanje utrdbe
neizprosen obred
preklet

zgrajen bo most
jekleni lok
s titanovo zakovico
pritrjen v granitni blok
bo vse ožji segal
drgetal v meglicah neba
po njem bo šel nekdo
dokler si ne predre srca

škropivo
ki prežene smrt iz glave
ko božanski strel
uniči vse izjave
kar jih je kdaj
bilo in bo
je kri izplaknjena
v nebo

radost
nenadna mojstrovina
zrasla iz živali in kamnin
čedna gospodična
igra na instrument
neznane večnosti
na struno
brez spomina

možgani zažvrgolijo
zvrtničijo se
hočejo sesati
srce v glavo
a to se upre
stepta drob pod sabo
plane naprej
v naravo

ne maram več
srečati sreče
valjanja v puhu
razsutem
iz vreče življenja
izstopiti hočem
iz veselja
stran od mišljenja

našli so rablja
ki obglavlja žalost
upogne ji glavo
in reče
pljuni na slavo
ta svet te ni vreden
adijo
stara sablja